

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 113

(octubre de 2023)

“Es prepara el X Congrés Mundial Obert de la IV Internacional”

El “desordre” mundial i la resistència dels treballadors i els pobles

El president dels EUA, Joe Biden, s'ha afariat a viatjar a Israel per manifestar expressament el seu suport a les accions de guerra de l'Estat sionista contra Gaza (i, alhora, també contra els palestins dels territoris ocupats i contra el sud del Líban), mentre una onada de represàlies s'abat sobre els treballadors àrabs d'Israel, acusats massivament de “donar suport al terrorisme de Hamas”. Per camuflar el seu suport als crims de guerra de l'exèrcit d'Israel, Biden ha fet aprovar al govern hebreu un suposat permís perquè arribi ajuda humanitària des d'Egipte a Gaza. El fet és que Israel ha accedit a permetre el pas de 20 camions al dia!, per a més de dos milions de palestins de Gaza.

Mentrestant, la premsa parla obertament de les discrepàncies dins de la UE sobre com actuar davant la “crisi de Gaza”. Tots estan d'acord a donar suport a Israel, però, com assenyalava un mitjà digital, els líders europeus han donat “una important estirada d'orelles a Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea”, que s'ha negat reiteradament a incloure en les seves declaracions la col·lisió que, en les seves accions de guerra, Israel ho ha de fer “respectant el dret internacional”.

“Poden els EUA afrontar dues guerres alhora?”

Un periodista va preguntar a Biden abans del seu actual viatge a la Palestina ocupada

“Poden els Estats Units afrontar dues guerres (Ucraïna i Israel) alhora?”. Al que el president dels EUA va respondre: “Som el país més potent, no només del món sinó de la història... Tenim la capacitat de fer-ho, si no ho fem nosaltres, qui ho farà?”.

No obstant això, Zelenski, malgrat la recent entrega de míssils més potents, ja ha expressat el seu temor que els successos de Gaza i el suport de l'EUA a Israel puguin minvar el suport a Ucraïna.

Quan fa uns dies la Cambra de representants dels USA va suspendre temporalment l'ajuda militar a Ucraïna, Josep Borrell, el Comissari d'Exteriors de la Unió Europea, va haver de reconèixer un fet: “La Unió Europea no pot substituir els Estats Units” i, en efecte, no els pot substituir ni econòmicament, ni militarment ni a cap nivell i evidentment tampoc la Xina (que lluita per mantenir la seva quota al mercat mundial), ni l'oligarquia de Moscou que veu amenaçat el seu lloc en l'exportació de matèries primeres.

La potència nord-americana (després de l'enfonsament de l'URSS) s'ha trobat sola per preservar l'ordre mundial. Però, per poderosa que sigui la seva maquinària militar, no ha pogut ni pot evitar la crisi permanent del sistema capitalista, la reducció del mercat mundial, l'amenaça permanent de dislocació d'aquest, o de bancarrota del sistema financer. I les experiències de l'Iraq i l'Afganistan demostren, també, que el seu aparell

militar no és omnipotent.

Guerra i explosions de masses

La crisi del sistema capitalista, l'estretor del mercat mundial i la conseqüent exacerbació de la competència pel control dels mercats, porten a una aguda guerra comercial. I la guerra militar (com va dir Von Clausewitz, “la continuació de la política per altres mitjans”) és la seva conseqüència. El recurs a la guerra és inevitable, l'exigència a tots els governs d'emprendre una marxa brutal a l'armament, l'economia de guerra és una necessitat. I per això el mateix Biden ha de córrer com a apaga focs per impedir un descontrol més gran de la situació, com passa ara amb el seu viatge a Israel alineant-se amb els crims i les mentides més brutals dels seus aliats, en aquest cas l'odiat govern de Netanyahu. Busca alguna concessió -com la pantomima d'ajuda humanitària- per impedir una explosió generalitzada a tota la regió perquè, com veiem aquests dies, les masses són al carrer a Europa i Amèrica i a tots els continents, i no només contra la massacre que provoca l'exèrcit sionista sinó també -sobretot als països musulmans- contra la cobdícia o traïció dels règims àrabs.

En les mobilitzacions contra la massacre de Gaza hem pogut veure, al nostre país, una presència important de joves d'origen àrab, fills d'immigrants, organitzats o no. Un sector abandonat per totes les organitzacions oficials (com ho estan, de fet, el milió de

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

treballadors immigrants d'origen marroquí que viuen en aquest país)

Treballem per una sortida política

Ningú pot predir fins on aniran els esdeveniments actuals, però estem en una fase nova de la crisi de dominació imperialista, crisi en la qual no només està qüestionat el control de l'imperialisme USA, sinó també tots els governs que s'alineen, per acció o omissió, darrere d'ell.

Per a la Quarta Internacional i les seves seccions, és un deure enllestir i participar en les mobilitzacions contra la massacre de Gaza, però la nostra actuació no pot limitar-se a agitar una verborrea "radical". Ens inserim en els moviments de resistència lluitant per mostrar una sortida política.

Entre 1930 i 1945, la Quarta Internacional va lluitar contra el tancament de les fronteres d'Europa i Nord-amèrica a l'emigració de jueus europeus, perseguits per la barbàrie nazi. Des de 1947 i bé abans el nostre corrent va lluitar contra la "partició" de Palestina, veritable depuració ètnica a favor de la invasió sionista. Ja abans de la decisió de l'ONU, sota la dominació britànica, la nostra línia ha estat clara i la reitem fa 30 anys en el moment dels Acords d'Oslo, en què l'Autoritat Palestina va abandonar la Carta de l'OLP del 64 -que exigia un Sol Estat democràtic- i va acceptar una nova partició.

La nostra defensa d'un sol Estat democràtic amb cabuda per a totes les ètnies i religions va ser criticada, tant el 1948 com el 1993, com a "utòpica": però els fets han demostrat que les solucions basades en la partició de Palestina no només porten violència i destrucció, sinó que, simplement, són inaplicables i només serveixen com a excusa per a noves accions de neteja ètnica. La lluita per un sol Estat, avui, és l'única sortida a la barbàrie actual. I, tanmateix, la majoria de les forces polítiques que diuen defensar els palestins segueixen aferrats a la fórmula dels dos estats, fruit de la col·laboració entre Stalin i Truman (re-

cordem que, el novembre de 1947, va ser el representant de l'URSS a l'ONU, Gromiko, qui la va presentar amb l'acord de Truman i els britànics, i que Stalin, a través de Txecoslovàquia, va ser el principal subministrador d'armes a Israel en la guerra de 1948 que va provocar la Nakba).

Reprenem en aquest sentit la crida de la Campanya per un Sol Estat, qüestió que permet delimitar i agrupar al voltant d'una línia d'independència. És un tema de debat del Congrés Mundial de la IV Internacional, lligat directament a la qüestió de la direcció revolucionària.

Alhora, segueix la guerra d'Ucraïna

Encara que hagi deixat d'ocupar les primeres planes, la guerra d'Ucraïna continua, més mortífera que mai. Zelenski, per por a perdre el suport de l'imperialisme ianqui i de la seva subsidiària, la UE, ha estat entre els primers a defensar l'exèrcit sionista. Donar suport a la invasió, l'ocupació militar i els bombardejos indiscriminats, li deu semblar a aquest titella de l'OTAN, una bona manera de defensar "la sobirania d'Ucraïna".

Avui a la campanya per Alt la Guerra situem al centre la política del nostre govern, en particular els pressupostos militars. El Centre d'Estudis Delàs acaba de demostrar que aquest govern ha estat el que ha efectuat i efectua més despeses militars, tot i estar en funcions. D'aquí la importància de la proposta dels companys alemanys de manifestació el 25 de novembre a Berlín contra el pressupost de guerra. Qüestió que s'ha de traduir al nostre país, malgrat els terminis de la investidura (vegeu butlletí 15 de la campanya contra la guerra).

Investidura o noves eleccions?

La qüestió encara no està rasa. La qüestió central és que la direcció del PSOE (un dels principals garants de la supervivència del règim monàrquic) exigeix un Pacte d'Estat (nou Pacte de la Moncloa) que inclou fins a reajustar la Constitució. Qüestió difícil-

ment acceptable per l'aparell d'Estat i el seu representant polític: el PP (a Vox fins i tot les enquestes ja el donen per amortitzat).

Aquests dies sembla que estem ja en campanya electoral: matisos en relació amb Israel (les enquestes donen una majoria de la població a favor de la causa de Palestina), promeses d'augment de les pensions segons l'IPC -la manifestació del 28 ja estaria triomfant abans de realitzar-se-, controvèrsia al voltant de l'abast de l'Amnistia-que ja tothom dona com un fet-.

En realitat, vivim un moment propici per a la intensificació de la lluita de classes, per plantejar les reivindicacions, qüestió que xoca amb la decisió de les direccions de les confederacions sindicals de no fer grans mobilitzacions, i esperar que es formi govern, mentre bases àmplies d'aquestes confederacions participen en les mobilitzacions en curs, com l'esmentada de la defensa del sistema públic de pensions i la fita que al respecte ha de suposar el 28-O.

El conjunt de factors que hem esmentat ens fa apreciar que estem en una nova etapa del règim monàrquic. Els comentaristes avisats han indicat que en realitat és la institució monàrquica la que està en qüestió. D'aquí el paper irremeiable de la direcció del PSOE. En la mateixa línia que el PSOE s'alineen igualment les direccions dels partits, "vells" i "nous", en la seva escala respectiva, l'actuació de la qual s'inscriu en el respecte irrestricte al règim monàrquic

Des del punt de vista dels interessos dels treballadors i els pobles, buscar una sortida política implica establir la relació entre les reivindicacions elementals, defensa del salari, les seves pensions, els serveis públics, amb la lluita per les llibertats, contra la jurisdicció repressiva i, en positiu, per l'amnistia, en relació directa amb la lluita contra la política de guerra. En aquesta situació de crisi profunda de representació política és en el combat per les anteriors qüestions, claus per a la vida de la majoria, que es construiran els instruments polítics que la majoria social necessita.

Els nostres compromisos...

